

afskrif!

Pajala den 4de Februarii 1861.
 Högtyrade Broder!

Brevet af den 7de i följande Januarii, har ännu hunnit mig vid lif, ehuru i ganska bitänkliga omständigheter. När man måste Läkare bor 17 mil härifrån och det drar tillräckligt långt ut innan jag kan få någon hjälp af honom. Han har dock skickat mig blodrenande medel, hvilka tillika äro laxerande, och dessa medel har jag begagnat efter Läkarens föreskrift, likväl har ingen märkbar förändring i mitt sjukdoms tillstånd förmärkt, utan det andläppan tyckes vara litet lindrigare; dock kan jag icke föreställa mig annat, än att döden snart måtte göra slut på mitt lidande, och måtte del ske i en salig stund.]

Min Högtyrade Broders skrivelser äro alltid för mig kärkomna, ehuru jag måste börja med att slafsa och lägga ihop för att kunna få någon reda på innehållet. Jag har, tyvärr, icke många uppräktiga vänner i Sverige, som uppmanat mig till att fortsätta på den bana jag börjat. Min Högtyrade Broder nämner i sitt brev, att jag bör fullborda min hiefbiografi, på det att Döror må kunna intaga den i sitt biografiska lexikon; men det hufvudsakligaste drab är redan intagit uti "Ens ropandes röst i öknen", hvilken Döror har läst och vet fullt om det hufvudsakligaste af mina lifs omständigheter. Huruvida det kan lända mig till förgjoff, att Johan Raattamaa verkat för religionen och nykterheten

Tornäs lappmark samt äfven i Luleå lappmark, del må
örör hufvud välförstånd. Den absoluta nykterhets principen
fortfar att vara rådande bland lapp- allmoget och äfven
ibland nybyggare uti Karasjok och Juekasjärvi, Gelleware
och halva delen af Jockmoek, hvilket allt är en följd
af Johan Raattamaas verksamhet. Om örör intager mitt namn
i fält biografiska lexikon, så borde äfven Raattamaas
namn få ett rum desammaftädes. Absoluta nykterhets
principen har äfven i de sednaste åren spridit sig långt
eftre Tornäs elf på båda sidor om riksgränsan, i Öfver
Tornäs, Hietaniemi och Karungi; men detta är följden för-
nämligast af i "Propandey rösten" nämnda, Erik Anders Andersson
verksamhet, äfvensom ^{han} af f. d. missionären Carl Johan Grape
togt en mycket verksam del i samma arbete i Juekasjärvi, och
Pajala, Öfver Tornäs och Neder Kalix. Wordt icke alla dessa, ehuru
blott lekman, nämnas uti örör biografiska lexikon, såsom ett
exempel på hvad lekman kunna uträtta, när de få uppmun-
ran och skydd af sina Själaförjare. Det är endast Evangeliska
Alliansen som utskicka lekman för att verka för en sann
Kristendom, och dessa äro äfven af de flesta präster i Sverige
misstänkta för härmari och fanatism. Jag är visserligen öfver-
tygad derom, att inquisitoriska åtgärder, som blifvit utöfvade af
Svenska Statskyrkan äfven i de sednaste åren, hvarför samma
Statskyrka blifvit så illa berömd i hela Europa, skall få
sin rättas plats i historien. Nu har en flög religion

frihet blifvit bviljäd, som befrämjar separatismen, och man
väl se till slut, huru svenska prästerskapet bär sig åt, för
göra dessa i kyrkans sköte. Uti staden Tromsö, har af
separatismen gripit omkring sig. Många skola dock hafva be-
ånger köpta och önska att återvända till Statskyrkan; men
norska diaconer-lagen, möta derwid älskliga härbudet. De
svenska missionären gör också sitt till för att göra profelyter;
han vinnit icke många anhängare. [Vi lifva nu, som det lig-
er förbättringens tid; det mörknar mer och mer på den politiska
fonten, och de rikliga rörelser som uppenbara sig här och da
viser igen ett godt tidens tecken, och vi böra akta derpå,
på ett ljus, som skiner i ett mörkt rum, till dess dagen
Vi kunna icke hoppas att få se denna dag; men vi böra glö-
mra, att våra efterkommande få se den. Här ligger jag på plåg-
sam, väntande, att dödens Engel snart förlöfvar mig, och min
Guds, som öfver lifver mig, borde icke underlåta, att fälla en
frö om mig, som min tro är ofta svag och hoppet ofta fjärran
tror jag, att den store Försonaren och tornkrönta Konungen, icke
vergisfa mig. Framhärdat,

Ob. L. L. dag 17 dagen efter detta brefs skrifande.

Min Högvärde Broder
ringa medarbetare i Vingården

L. L. L. Leffler